

Παναγιώτης Μαυροειδής

“Πάντα για **άλλους** μιλάμε”, λέει ο στίχος. Ίσως για να μην ερχόμαστε στη δύσκολη θέση να θίγουμε ή/και να παίρνουμε θέση στα δύσκολα θέματα που αφορούν **εμάς** τους ίδιους άμεσα.

Αυτά έρχονται στο νου όταν βλέπει κανείς τον τρόπο που παρουσιάζεται από τα κυρίαρχα μέσα μαζικής ενημέρωσης η πρόσφατη έκθεση της διεθνούς οργάνωσης για την καταπολέμηση της φτώχειας, **Oxfam International**, για την συγκέντρωση του πλούτου σε ολόκληρο τον κόσμο.

Τα στοιχεία είναι πράγματι εντυπωσιακά.

Το 2016 το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού θα κατέχει πλούτο πολύ περισσότερο από όσον θα έχει στα χέρια του το υπόλοιπο 99% της γης.

Αυτό συμβαίνει σε μία στιγμή, κατά την οποία 1 στους 9 ανθρώπους δεν έχει αρκετή τροφή να ζήσει. Στη σχετική έρευνα της Oxfam, καταδεικνύεται πως το πλουσιότατο 1% του πληθυσμού είδε το μερίδιό του στον παγκόσμιο πλούτο να αυξάνεται από 44% το 2009 στο 48% το 2014 και στο 50% και πλέον το 2016. Η ελίτ αυτή έχει κατά μέσο όρο περιουσία της τάξης των 2,7 εκατ. δολαρίων ανά ενήλικα. Το εναπομείναν 52% του παγκόσμιου πλούτου για το 2014 βρίσκεται σχεδόν όλο (46%) στα χέρια των υπολοίπων του 20% του παγκόσμιου πληθυσμού, που είναι και οι αμέσως πλουσιότεροι. Ο υπόλοιπος παγκόσμιος πληθυσμός (δηλαδή το 80%) κατέχει σε περιουσιακά στοιχεία 5,5% των συνολικών με μέσο πλούτο 3.851 δολάρια ανά ενήλικα.

Έχει σημασία να παρατηρήσουμε ότι αυτή η έκρηξη της ανισότητας, ταυτίζεται χρονικά με την εξέλιξη της πρόσφατης καπιταλιστικής κρίσης. Είναι η ζωντανή απόδειξη πως δεν υπάρχει ποτέ “κρίση της οικονομίας γενικά”, ούτε “κρίση για όλους”.

Πριν βιαστούμε να θρηνολογήσουμε για τα δύστυχα παιδιά της Αφρικής και τους άκαρδους άγνωστους πλούσιους του έξω κόσμου, ας ρίξουμε μια ματιά στο ίδιο ζήτημα σε ότι αφορά την **Ελλάδα**.

Σύμφωνα με μια μικρή επεξεργασία που βρίσκουμε στην εφημερίδα Αυγή, το πλουσιότερο 20% του πληθυσμού στη χώρα μας, είχε προ Μνημονίου 5,8 φορές υψηλότερα εισοδήματα από το 20% του φτωχότερου. Το 2013 η διαφορά ήταν 6,6 φορές. Επομένως μέσα στην κρίση διευρύνεται η εισοδηματική διαφορά. Το 2013, 505 άτομα δήλωναν στη χώρα μας περιουσία 60 δισ. Το 2014 οι πλουσιότεροι αυξήθηκαν σε 565 και οι περιουσίες τους αυγάτισαν στα 70 δισ. ευρώ, σύμφωνα με μελέτη της Wealth-X και της UBS.

Επομένως:

- Και περισσότεροι οι πλούσιοι και μεγαλύτερες οι περιουσίες τους
- Και σχετική άνοδος της διαφοράς θέσης πλουσίων/φτωχών, αλλά και απόλυτη αύξηση του συσσωρευμένου πλούτου στα χέρια μόλις **565 μεγιστάνων** από τα 11 εκατομμύρια του πληθυσμού
- Ο πλούτος αυτός αντιπροσωπεύει περίπου το 40% (!) του παραγόμενου ΑΕΠ στην Ελλάδα (180 δις μετά την κατολίσθηση της μνημονιακής εποχής)

Την ίδια στιγμή, για την κοινωνική πλειοψηφία, η κίνηση είναι αντίστροφη, προς τη φτώχεια και την αθλιότητα της κοινωνικής ζωής.

- Οι δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού για την Υγεία και την Παιδεία μειώθηκαν κατά 44% και 39% αντίστοιχα
- Οι δαπάνες του κοινωνικού προϋπολογισμού μειώθηκαν κατά 10 δισ. ευρώ (από 46 σε 36 δισ.). Για το 2015 προβλέπεται νέα μείωση κατά 1,7 δισ. ευρώ.

Και όμως, μέσα σε μια πραγματικότητα όπου οι ελάχιστοι κατέχουν “χίλιες φορές το περιττό” και ο κόσμος της εργασίας στερείται τα ζωτικά και ελάχιστα, η επίσημη οικονομική σκέψη, μαζί και ο πολιτικός λόγος των συστημικών κομμάτων, κινείται γύρω από το δόγμα “μην πειράξετε τους πλούσιους, διότι είναι οι ιερές αγελάδες της οικονομίας”.

Το δυστύχημα είναι ότι η στάση της υπό κυβερνητική αναμονή αριστεράς (ΣΥΡΙΖΑ), δεν είναι καλύτερη.

Από τη μια, αρνείται να κινηθεί θαρρετά προς μια κατεύθυνση αφαίρεσης πλούτου από την ολιγαρχία μέσω της δραστηκής αύξησης της φορολογίας. Ο ανώτατος φορολογικός συντελεστής για τις επιχειρήσεις από το 45% πριν έξι χρόνια έχει κατακυλήσει στο 25% και η ΝΔ συζητάει να τον κατεβάσει στο 15%! Ο ΣΥΡΙΖΑ το μόνο που διαβεβαιώνει είναι ότι δεν θα τον αυξήσει και ότι θα εξασφαλίσει “φορολογική σταθερότητα”, δηλαδή παραμονή στο μνημονιακό κεχτημένα της μειωμένης φορολογίας για το κεφάλαιο.

Από την άλλη, παράλληλα, καλλιεργεί μια ευρωπαϊζουσα μιζέρια, μια λογική **μειωμένων προσδοκιών** στον κόσμο, αναπαράγοντας μια σύγχρονη **λογική ψωροκώσταινας** και εμπεδώνοντας την αντίληψη ότι προς το παρόν, το μόνο που μπορούμε να έχουμε είναι κρατικές ελεημοσύνες για ένα επίπεδο ζωής κοντά στο όριο διαβίωσης.

Το εργατικό κίνημα, η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά, πρέπει να θέσουν θαρρετά δύο βασικούς άξονες:

Πρώτον, ανατροπή της οικονομικής ληστείας σε βάρος της εργατικής τάξης, με πρώτο βήμα την επαναφορά μισθών, συντάξεων και λοιπών κατακτήσεων, κατ’ αρχήν στα επίπεδα του 2009, ως αφετηρία, μαζί με μια γενναία και άμεση κάλυψη όλων των ανέργων με διπλασιασμένο επίπεδο ανεργίας.

Δεύτερον, μείωση του χρόνου εργασίας και της ηλικίας εξόδου στη σύνταξη άμεσα σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, δημιουργώντας τη δυνατότητα άμεσης εισόδου στη δουλειά των νέων ανθρώπων, με αξιοπρεπείς εργασιακές σχέσεις.

Φαίνεται παράξενο, αλλά ακριβώς στο ζήτημα αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ στριμώχνεται από τη ΝΔ που τον κατηγορεί ότι θα “διαλύσει τη μεσαία τάξη”.

Και όμως, αντικειμενικά στο πεδίο αυτό η αριστερά θα πλεονεκτούσε, αν τολμούσε να πει “τα σύκα σύκα και τη σκάφη σκάφη”: **Δεν μπορούν να είναι γεμάτες και οι δύο τσέπες.**

Στοιχειωδώς αν θέλει κανείς να βρεθεί κατιτίς στην τσέπη των εργαζομένων, πρέπει να αφαιρεθεί από τους χρόνιους επιβήτορες της κοινωνίας που μας οδήγησαν στην κοινωνική καταστροφή. Όσο δεν διατυπώνεται αυτή η κατεύθυνση, δεν αποκρούεται η στρατηγική του φόβου της ΝΔ, δεν ταυτίζονται συνειδητά και ενεργά οι εργαζόμενοι με μια αριστερή πολιτική ρήξης με το κεφάλαιο βλέποντας τα συμφέροντά τους σε αυτήν, αλλά, αντίθετα τα μικροαστικά στρώματα “υπολογίζουν” πως “αφού δε θα πάρει η κυβέρνηση περισσότερα από τους μεγάλους, μάλλον θα στραγγίξει εμάς” και πολώνονται απέναντι.

Το ζήτημα αυτό δεν αφορά μόνο, ούτε κυρίως την προεκλογική συζήτηση. Αποτελεί τον πρώτο και βασικό άξονα μιας εργατικής λαϊκής αντεπίθεσης στην επόμενη μέρα και για τις λεγόμενες **“εκατό πρώτες μέρες”**.

Τη στιγμή του κλονισμού των απέναντι, της σχετικής ρωγμής στο πολιτικό επίπεδο, ο λαϊκός παράγοντας πρέπει να αντεπιτεθεί, χωρίς δισταγμό, χωρίς αναμονή, χωρίς ανάθεση, χωρίς περίοδο χάριτος, όποια κυβέρνηση και αν είναι απέναντι. Να δράσει υπέρ των λαϊκών αναγκών, κατά των κοινωνικών και πολιτικών δυναστών του λαού. Αυτή **η γραμμή μιας εργατικής λαϊκής αντιπολίτευσης είναι επιλογή επίθεσης και όχι άμυνας**. Στο πεδίο των μαζικών κοινωνικών αγώνων που μπορεί να κρίνει πράγματα, απαιτώντας την ανατροπή της κοινωνικής καταστροφής για τον κόσμο της εργασίας και τα λαϊκά στρώματα.

*Υποψήφιος με το ψηφοδέλτιο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ στην Περιφέρεια Αττικής